

Arrest

nr. 54 709 van 21 januari 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 april 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-A. DEMBOUR, die loco advocaat A.-S. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Gezien de bestreden beslissingen voor verzoekers op dezelfde motieven steunen, en zij hiertegen dezelfde middelen hebben aangevoerd, is het aangewezen om beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 23 september 2008 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 1 april 2010 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

2.2. De bestreden beslissing voor mijnheer X (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Hade, een dorp nabij Obiliq, in Kosovo, en bent u Kosovaars staatsburger. Op 1 januari 2003 was u toevallig voor een schoolopdracht aanwezig op het politiekantoor van Obiliq wanneer uw huidige partner, Ganimete Haziri (O.V. 6.320.498), met haar vader klacht kwam indienen n.a.v. een schietincident dat zich de nacht voordien - nieuwjaarsnacht - had voorgedaan bij hun huis. U luisterde naar haar verhaal en het leed van deze Ashkali-familie trof u. U besloot zich te ontfemen over het gezin - vader en dochter - en na het overlijden van de vader in augustus 2003 trok u geleidelijk aan in bij Ganimete. Op 18 maart 2004, ten tijde van de etnisch gemotiveerde rellen in Kosovo, heeft een woedende menigte brand gesticht in het huis van uw partner. De politie en KFOR (Kosovo Force) keken toe, maar grepen niet in. Één kamer brandde af, maar u en uw partner slaagden er in zelfstandig de brand te blussen. De volgende dag zijn jullie het incident gaan aangeven bij de politie, maar die heeft niets genoteerd. Anderhalve maand na het incident opende zich bij de gemeente een bureau waar men een aanvraag kon indienen voor compensatie van de geleden schade tijdens deze incidenten. Jullie deden een aanvraag en drie weken later kwam een commissie de schade opmeten, maar jullie kregen geen compensatie. Volgens u kregen jullie dit niet omdat alles naar de Servische minderheid ging en de Ashkali niets kregen. U ging op 19 oktober 2004 een informeel huwelijk aan met Ganimete en sindsdien woonde u permanent bij haar. Vanwege dat interetnische huwelijk werd u door uw familie verstoten. Op een nacht in februari 2005 kregen jullie een dreigbrief met de aanmaning om het huis te verlaten. U bracht de brief naar de politie en diende een klacht in, maar ontving van de politie geen enkel document daarvan. In de periode 2005-2006 ondervond u geen al te grote problemen, behalve maatschappelijke discriminatie en een ingesmeten ruit af en toe, maar vanaf 2007 kregen jullie weer anonieme dreigbrieven. Deze brieven kwamen zo om de twee à drie maanden toe en maanden jullie telkens opnieuw aan om te verhuizen. Al deze brieven heeft u naar de politie gebracht. In dat jaar werden jullie ruiten ook dikwijls ingesmeten en kregen jullie beledigingen en bedreigingen naar jullie hoofd geslingerd. In maart 2007 werd jullie elektriciteit afgesneden en door de hoge kost voor de herstellingen bleven jullie één maand zonder elektriciteit. Einde februari 2008 ontstonden er groepjes onder de Albanese bevolking die Ashkali aanvielen. Zo kenden jullie één geval, een vriend van de vader van uw partner, die door een dergelijke groep was aangevallen en mishandeld. Hij drong er bij jullie op aan jullie huis niet meer te verlaten. In april 2008 kregen jullie een waarschuwing van een buurman dat er gewapende mannen toen jullie niet thuis waren naar jullie waren komen vragen. Één week later, op een avond rond tien uur, vielen zes gewapende mannen het huis binnen. Ze hielden u onder schot en riepen en beledigden jullie gedurende één uur. Jullie gaven dat incident aan en weerom kregen jullie daarvan geen enkel bewijs. Daarop besloten jullie het land te verlaten. Op 20 of 21 september 2008 vertrokken jullie in de auto van een smokkelaar naar België, alwaar jullie op 23 september 2008 asiel aanvroegen. Bij deze asielaanvraag legde u een geboorteakte en de faxkopieën van uw identiteitskaart, rijbewijs en diploma neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er geenszins in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U baseert uw vluchtrelaas op de problemen die door uw partner, Ganimete Haziri (O.V. 6.320.498), werden aangehaald. Volgens uw verklaringen is zij Ashkali en is dat de oorzaak van al uw problemen (CGVS p. 14, 15 en 20). De asielaanvraag van uw partner werd echter bedrieglijk bevonden omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door haar beweerde etnische afkomst en omdat er talrijke tegenstrijdigheden tussen haar en uw verklaringen konden worden vastgesteld. De beslissing die in het kader van haar asielaanvraag werd genomen luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er geenszins in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde etnische afkomst. U verklaarde Ashkali te zijn, net zoals uw hele familie, en u al Ashkali te voelen sinds uw geboorte (CGVS, p.3). U kon evenwel niet uitleggen wat dat juist is, een "Ashkali". U kon geen tradities opnoemen die specifiek zijn voor Ashkali, u verklaarde dat er geen verschillen zijn in de tradities tussen de Ashkali en de andere etnieën. Zo kon u geen specifieke feesten aanhalen die Ashkali zouden vieren, u vermeldde enkel twee moslimfeesten Bajram en ramadan, en nieuwjaar. U kon het verschil tussen Roma - die u systematisch met de door Albanezen gehanteerde pejoratieve term "Magyup" aanduidt - en Ashkali niet nader verklaren buiten de vermelding dat Roma donkerder zijn van huidskleur en Ashkali iets witter. Over hun gemeenschappelijke oorsprong wist u niets. U kende niet één bekende Ashkali, Ashkali-partij of Ashkali-vertegenwoordiger (CGVS p.3-4). Ook hebt u geen idee hoe

groot de Ashkali-gemeenschap in Obiliq is, noch waar de meeste Ashkali wonen in uw gemeente. U hebt bijgevolg helemaal niet aannemelijk gemaakt Ashkali te zijn.

Omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw etnie komt ook de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen (waaronder verjaging uit uw woning in Obiliq), die alle het gevolg zouden zijn van uw Ashkali-afkomst, volledig op de helling te staan. Van deze pesterijen, de brieven die u ontving en de klachten die u systematisch indiende (CGVS p.11) of de procedure tot het verkrijgen van een compensatie voor de schade a.g.v. de rellen in maart 2004 (CGVS p.15), legde u vooreerst geen enkel begin van bewijs neer. Talrijke tegenstrijdheden tussen uw verklaringen en die van uw partner, Kushtrim Preniqi (O.V. 6.320.505), ondermijnen uw geloofwaardigheid nog verder. Zo verklaarde u een eerste anonieme dreigbrief te hebben ontvangen einde 2001 en een tweede in februari 2004. De enige andere dreigbrief waarvan u melding maakte kwam toe tussen mei 2008 en jullie vertrek in september 2008 en was ondertekend door het AKSh (CGVS p.12-13). Uw partner daarentegen verklaarde sinds hij bij u inwoonde de eerste brief te hebben gekregen in februari 2005 en vanaf begin 2007 om de twee à drie maanden een brief te hebben ontvangen. Nergens vermeldde hij dat deze brieven van het AKSh afkomstig zouden zijn geweest (CGVS Kushtrim Preniqi p.20-22). U situeerde het incident waarbij de elektriciteit werd afgesloten in september 2002 en verklaarde uitdrukkelijk dat er zich later geen dergelijk incident meer heeft voorgedaan (CGVS p.11). Uw partner daarentegen situeerde dat incident in maart 2007 (CGVS Kushtrim Preniqi p.22). Verder verklaarde uw partner dat gedurende het hele jaar 2007 de ruiten van het huis wel tot zesmaal toe werden ingesmeten (CGVS Kushtrim Preniqi p.22), terwijl u geen vermelding maakte van enig significant probleem tussen oktober 2004 en mei/juni 2008 (CGVS p.12). In oktober 2004 kregen jullie een waarschuwing van uw buurman: hij zei meer bepaald dat gewapende mannen jullie waren komen zoeken toen jullie niet thuis waren (CGVS p.12). In mei of juni 2008 werden jullie volgens uw verklaringen door een vriend van uw vader gewaarschuwd omdat er bij hem was ingebroken en één week later werden jullie belaagd door zes gewapende mannen (CGVS p.12). Uw partner daarentegen plaatste de inbraak bij de vriend van uw vader in februari 2008 en verklaarde in april 2008 te zijn gewaarschuwd door een buurman die gewapende mannen had gezien die jullie zochten. Één week na deze waarschuwing van de buurman vond dan de inval van de zes gewapende mannen plaats (CGVS Kushtrim Preniqi p.23). Aanvankelijk vermeldde u niet eens dat uw huis in brand werd gestoken bij de rellen van maart 2004 – u vermeldde het incident pas nadat u er werd naar gevraagd (CGVS p.15) – terwijl dit incident een centrale plaats inneemt in het asielrelaas van uw echtgenoot (CGVS Kushtrim Preniqi p.14-17). U verklaarde dat de commissie die zich zou uitspreken over de compensatie voor deze brandstichting één week na het incident is langsgesproken (CGVS p.16). Uw partner echter verklaarde dat anderhalve maand na de rellen van maart 2004 er bij de gemeente een bureau werd geopend dat de compensatieregeling moest regelen en dat de commissie nog eens 3 weken later naar jullie huis is komen kijken om de schade vast te stellen (CGVS Kushtrim Preniqi p.18-19).

Uit bovenstaande vaststellingen besluit ik dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde etnische origine, noch aan de feiten die het gevolg zouden zijn van deze etnie en die geleid zouden hebben tot uw vlucht.

Wat betreft de medische attesten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat zij enkel de problemen aan uw gehoor en uw nieren vermelden, maar verder geen uitsluitsel geven over de oorzaken van deze problemen. Hieraan kan worden toegevoegd dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van voornoemde wet. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft en/of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze tonen enkel uw identiteit, afkomst en opleidingsniveau aan, maar daar wordt op zich niet aan getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Ganimete Haziri (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Ashkali, afkomstig uit Obiliq, Kosovo, en bent u Kosovaars staatsburger. Na de oorlog in Kosovo (1999) werd uw vader ontslagen op zijn werk. Ergens in de zomer van 2001 zijn onbekenden naar uw huis, waar u nog alleen woonde met uw vader, gekomen en hebben uw vader erg geslagen. U wilde tussenbeide komen en werd bijgevolg ook erg geslagen. Daarbij werd een nier van u zodanig beschadigd dat ze diende weggenomen te worden. Een buur heeft u naar het ziekenhuis gebracht en daar werd u verzorgd. De politie kwam naar het ziekenhuis en stelde u vragen. Daarop beloofden ze een onderzoek te openen, echter zonder gevolg. Einde 2001 kreeg u van de belagers een brief waarin ze jullie bedreigden en vroegen waarom jullie naar de politie waren gestapt. In maart 2002 gingen jullie naar het hospitaal omdat uw vader ernstig ziek was. Bij jullie thuiskomst stelden jullie vast dat er verschillende vernielingen aan jullie woning waren toegebracht. De ruiten, deuren en de inboedel waren vernield. De politie maakte opnieuw een rapport op, maar weerom zonder gevolg. In september 2002 werd de elektriciteit van jullie huis afgesneden. De politie heeft jullie doorverwezen naar de elektriciteitsmaatschappij, maar gezien die veel geld vroeg voor de herstellingen zaten jullie één maand zonder elektriciteit. De nacht van nieuwjaar 2002-2003 hebben onbekenden met automatische geweren jullie huis beschoten. Toen u klacht wou indienen bij de politie ontmoette u uw huidige partner, Kushtrim Preniqi (O.V. 6.320.505). Hij trok zich het lot van uw familie aan en kwam na de dood van uw vader op 20 augustus 2003 bij u wonen. In februari 2004 ontvingen jullie een tweede brief, waarin u weer bedreigd werd en aangemaand werd het huis te verlaten. In maart 2004, tijdens de etnisch gemotiveerde rellen in Kosovo, gooide iemand vanuit een auto een molotovcocktail naar uw huis. Één kamer brandde volledig uit. U en Kushtrim dienden klacht in en vroegen een compensatie aan maar de commissie, die één week na het incident de schade kwam opmeten, besloot jullie niets uit te betalen. In oktober 2004 waarschuwde een buurman jullie dat tijdens jullie afwezigheid gewapende mannen op zoek waren geweest naar jullie. Een klacht bij de politie leidde weerom tot niets. In mei of juni 2008 werden jullie door een vriend van uw vader gewaarschuwd dat er bij hem was ingebroken en dat ze alles hadden meegenomen of vernield. Één week later kwamen om tien uur 's avonds zes mannen inbreken. Kushtrim en u werden bedreigd en geslagen. Na een uur zijn de belagers weggegaan. Tussen dit incident en jullie vertrek in september 2008 kwam nog één brief toe waarin de eis herhaald werd dat jullie moesten vertrekken en die ondertekend was door het AKSh (Armata Kombëtare Shqiptare: Albanees Nationaal Leger). Toen jullie met deze brief naar de politie gingen, geloofde men jullie verhaal niet. Daarop besloten jullie het huis van uw vader te verkopen en het land te ontvluchten. Op 20 september 2008 vertrokken jullie vanuit Prishtinë in de auto van een smokkelaar en zo reden jullie met valse paspoorten tot België, alwaar jullie op 23 september 2008 asiel aanvroegen. Ter staving van uw asielrelaas legde u drie medische attesten uit België neer aangaande de problemen aan uw gehoor – u bent doof aan de linkerkant – en aangaande uw nieren – één nier werd verwijderd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er geenszins in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde etnische afkomst. U verklaarde Ashkali te zijn, net zoals uw hele familie, en u al Ashkali te voelen sinds uw geboorte (CGVS, p.3). U kon evenwel niet uitleggen wat dat juist is, een "Ashkali". U kon geen tradities opnoemen die specifiek zijn voor Ashkali, u verklaarde dat er geen verschillen zijn in de tradities tussen de Ashkali en de andere etnieën. Zo kon u geen specifieke feesten aanhalen die Ashkali zouden vieren, u vermeldde enkel twee moslimfeesten Bajram en ramadan, en nieuwjaar. U kon het verschil tussen Roma - die u systematisch met de door Albanezen gehanteerde pejoratieve term "Magyup" aanduidt - en Ashkali niet nader verklaren buiten de vermelding dat Roma donkerder zijn van huidskleur en Ashkali iets witter. Over hun gemeenschappelijke oorsprong wist u niets. U kende niet één bekende Ashkali, Ashkali-partij of Ashkali-vertegenwoordiger (CGVS p.3-4). Ook hebt u geen idee hoe groot de Ashkali-gemeenschap in Obiliq is, noch waar de meeste Ashkali wonen in uw gemeente. U hebt bijgevolg helemaal niet aannemelijk gemaakt Ashkali te zijn.

Omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw etnie komt ook de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen (waaronder verjaging uit uw woning in Obiliq), die alle het gevolg zouden zijn van uw Ashkali-afkomst, volledig op de helling te staan. Van deze pesterijen, de brieven die u ontving en de klachten die u systematisch indiende (CGVS p.11) of de procedure tot het verkrijgen van een compensatie voor de schade a.g.v. de rellen in maart 2004 (CGVS p.15), legde u vooreerst geen enkel begin van bewijs neer. Talrijke tegenstrijdheden tussen uw verklaringen en die van uw partner,

Kushtrim Preniqi (O.V. 6.320.505), ondermijnen uw geloofwaardigheid nog verder. Zo verklaarde u een eerste anonieme dreigbrief te hebben ontvangen einde 2001 en een tweede in februari 2004. De enige andere dreigbrief waarvan u melding maakte kwam toe tussen mei 2008 en jullie vertrek in september 2008 en was ondertekend door het AKSh (CGVS p.12-13). Uw partner daarentegen verklaarde sinds hij bij u inwoonde de eerste brief te hebben gekregen in februari 2005 en vanaf begin 2007 om de twee à drie maanden een brief te hebben ontvangen. Nergens vermeldde hij dat deze brieven van het AKSh afkomstig zouden zijn geweest (CGVS Kushtrim Preniqi p.20-22). U situeerde het incident waarbij de elektriciteit werd afgesloten in september 2002 en verklaarde uitdrukkelijk dat er zich later geen dergelijk incident meer heeft voorgedaan (CGVS p.11). Uw partner daarentegen situeerde dat incident in maart 2007 (CGVS Kushtrim Preniqi p.22). Verder verklaarde uw partner dat gedurende het hele jaar 2007 de ruiten van het huis wel tot zesmaal toe werden ingesmeten (CGVS Kushtrim Preniqi p.22), terwijl u geen vermelding maakte van enig significant probleem tussen oktober 2004 en mei/juni 2008 (CGVS p.12). In oktober 2004 kregen jullie een waarschuwing van uw buurman: hij zei meer bepaald dat gewapende mannen jullie waren komen zoeken toen jullie niet thuis waren (CGVS p.12). In mei of juni 2008 werden jullie volgens uw verklaringen door een vriend van uw vader gewaarschuwd omdat er bij hem was ingebroken en één week later werden jullie belaagd door zes gewapende mannen (CGVS p.12). Uw partner daarentegen plaatste de inbraak bij de vriend van uw vader in februari 2008 en verklaarde in april 2008 te zijn gewaarschuwd door een buurman die gewapende mannen had gezien die jullie zochten. Één week na deze waarschuwing van de buurman vond dan de inval van de zes gewapende mannen plaats (CGVS Kushtrim Preniqi p.23). Aanvankelijk vermeldde u niet eens dat uw huis in brand werd gestoken bij de rellen van maart 2004 – u vermeldde het incident pas nadat u er werd naar gevraagd (CGVS p.15) – terwijl dit incident een centrale plaats inneemt in het asielrelaas van uw echtgenoot (CGVS Kushtrim Preniqi p.14-17). U verklaarde dat de commissie die zich zou uitspreken over de compensatie voor deze brandstichting één week na het incident is langsgesproken (CGVS p.16). Uw partner echter verklaarde dat anderhalve maand na de rellen van maart 2004 er bij de gemeente een bureau werd geopend dat de compensatieregeling moest regelen en dat de commissie nog eens 3 weken later naar jullie huis is komen kijken om de schade vast te stellen (CGVS Kushtrim Preniqi p.18-19).

Uit bovenstaande vaststellingen besluit ik dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde etnische origine, noch aan de feiten die het gevolg zouden zijn van deze etnie en die geleid zouden hebben tot uw vlucht.

Wat betreft de medische attesten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat zij enkel de problemen aan uw gehoor en uw nieren vermelden, maar verder geen uitsluitsel geven over de oorzaken van deze problemen. Hieraan kan worden toegevoegd dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van voornoemde wet. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In een eerste en enige middel beroepen verzoekers zich op de *“Schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht”*.

3.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit de administratieve dossiers blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich lieten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en de verzoekende partijen zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoekster verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een identiteitskaart wat niet kan overtuigen te meer nu ze wel een geboorteakte had die ze tijdens de reis heeft afgegeven (zie gehoorverslag CGVS vrouw, p. 7). Verzoeker legt zijn geboorteakte neer, maar geen identiteitsdocumenten met foto. Hij verklaarde eveneens dat hij zijn paspoort tijdens de reis afgaf en niet terug kreeg (zie gehoorverslag CGVS man, p. 9-10). Verzoekers voldoen niet aan hun medewerkingplicht en tonen niet op afdoende wijze hun voorgehouden identiteit aan, noch wanneer ze in werkelijkheid hun land verlieten en in België toekwamen. Dit tast hun geloofwaardigheid fundamenteel aan.

4.2. Verzoekers steunen hun asielaanvraag op hun problemen die zijn ontstaan uit de Ashkali-afkomst van verzoekster. Hun asielaanvraag werd afgewezen omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoeksters Ashkali-afkomst, het gebrek aan documenten en hun onderlinge tegenstrijdige verklaringen.

4.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters kennis over de Ashkali uiterst beperkt is en zij de Ashkali niet kan toelichten, noch hun specifieke tradities en feesten. Toen haar het verschil met de

Roma werd gevraagd, kwam ze niet verder dan te stellen dat de Roma een donkerdere huidskleur hebben en beweerde ze dat er geen verschillende tradities zijn. Evenmin was verzoekster op de hoogte van de gemeenschappelijke achtergrond van beide etnieën. Tot slot kon verzoekster geen enkele bekende Ashkali, noch een Ashkali-partij of -volksvertegenwoordiger opnoemen en was ze geheel onbekend met de omvang van de Ashkali-gemeenschap in Obiliq, noch wist ze waar de meeste Ashkali in Obiliq wonen hoewel verzoekster afkomstig is uit deze gemeente. Verzoekster tracht haar onwetendheid te verklaren door te wijzen op een rapport van de UK Home Office dat door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, en betoogt *“Er zijn geen duidelijke verschillen tussen de etnieën volgens de deskundigen”*. Verzoeksters betoog berust echter op een slechte lezing van het document nu de geciteerde tekst enkel stelt dat de Albanese lokale bevolking over het algemeen geen verschillen ziet tussen de Ashkali, Roma en Egyptenaren, maar binnen de Ashkali-gemeenschap het verschil met anderen etnieën echter wel sterk wordt gevoeld. Hoe dan ook dergelijke vaststellingen kunnen verzoeksters totaal gemis aan kennis van haar beweerde eigen bevolkingsgroep niet verschonen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook terecht beslist dat verzoeksters voorgehouden Ashkali-afkomst ongeloofwaardig is. De asielmotieven die geheel hieruit zijn afgeleid hebben dan ook geen grond, wat tevens kan blijken uit verzoekers onderlinge tegenstrijdige verklaringen aangaande het al dan niet voordoen van de verschillende incidenten, het tijdstip, de inhoud van de dreigbrieven en de rol van de buurman die niet wordt weerlegd in de verzoekschriften. Derhalve blijven ze gehandhaafd.

4.2.2. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert, de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met medische attesten nu de bestreden beslissing terecht stelt dat *“zij enkel de problemen aan uw gehoor en uw nieren vermelden, maar verder geen uitsluitsel geven over de oorzaken van deze problemen”*. Verzoekers gaan eraan voorbij dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

4.3. Tot slot stellen verzoekers *“Bovendien beweert het Commissariaat-Generaal niet meer in zijn nieuwe beslissing dat [er] van veiligheidsproblemen of vervolging van de Ashakali-gemeenschap [gemeenschap] in Kosovo is geen sprake meer. In het verslag “UNHCR’s Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo” is er toch sprake van veiligheidsproblemen”*. Verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoeksters Ashkali-afkomst, noch aan haar asielrelaas gezien haar verregaande onwetendheid en de tegenstrijdige verklaringen en het aldus niet nuttig was om de algemene onveiligheidssituatie voor Ashkali in Kosovo bij de bestreden beslissing te betrekken.

4.4. De overige documenten, met name de faxkopieën van verzoekers rijbewijs en diploma, bieden geen bewijs voor verzoekers voorgehouden asielrelaas.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van de dossiers blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 53 155 / IV en RvV 53 165 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénnentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK